

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Εἶνε τώρα χρόνια καὶ χρόνια. Ἄνω κάτω ἔ- ὁ μάνταλος τῆς πόρτας τῆς θεῖα Μαροῦς, ἔτρι-
γεινε τὸ χωριό. Δέκα μέρες βάσταζε τὸ κακό. ζαν οἱ γιωμένοι ρεζέδες τῆς, ἄνοιγαν τὰ βαγι-

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Δυὸ γυναῖκες γέννησαν πρόψιμα, τρεῖς γέροι πλάν-
ταξαν, κ' ἓνα κορίτσι λωλάθηκε. Κάθε βράδυ,
μιὰν ὥρα ὕστερ' ἀπὸ τὸ βασιλεῖμα, σέρνονταν

σμένα κανάτιχ τῆς, κι' ἄρχιζε τὸ στοιχειὸ τῇ
δουλειᾷ του. Ἦταν ἀπὸ πᾶν' ὡς κάτω σαβανω-
μένο· σωστὸ φάντασμα Ἐρριχτε μιὰ ματιὰ

απ' τὴ μιὰ, μιὰ κπ' τὴν ἄλλη, καὶ σὰ δὲν ἔβλεπε κανέναν κοντά, ἓνα πῆδημα καὶ βρίσκονταν στ' ἀντικρινὸ μέρος τοῦ δρόμου. Ὑστερα περπατοῦσε δυὸ βήματα, γύριζε τὴ γωνιά, ἔπαιρνε τὸ ἔρημο σοκάκι τῆς Ἀγιά-Μαρίνας, σκάλονε τὸν τοῖχο τοῦ Κοιμητήριου, κ' ἴσια στὴν κώχη ποῦταν κρεμασμένο τὸ ξυλοκοῦρῶτο, κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ καλυθιοῦ. Τὶ ἦταν ἄλλοτε; αὐτὸ τὸ καλύβι κανέναν δὲν ἤξερε. Τώρα ἦταν τέσσερις τοῖχοι, δίχως στέγη, ἓνα φτυάρι κ' ἓνας καζιμᾶς ριχμένα σὲ μιὰ μεριά, ἀνάμεσα στὶς πέτρες καὶ στὰ χορτάρια. Ἐκεῖ μέσα ἔμπαινε τὸ στοιχειό, κ' ἔμενε ὡς μιὰν ὥρα. Ὑστερα ἔβγαине, πηδοῦσε τὸν τοῖχο, γύριζε ἀπ' τὸν ἴδιο τὸ δρόμο, χώνουνταν μὲς τὸ σπίτι τῆς θειᾶ Μαροῦς, μαντάλωνε τὴν πόρτα, καὶ πιά δὲν ἔβλεπε τίποτε.

Τὸ σπίτι τῆς θειᾶ Μαροῦς ἦταν κι' αὐτὸ μιὸ χάλασμα. Ἡ μακαρίτισσα εἶχε τώρα σπίτι τὸ μαῦρο τὸ χῶμα. Τὸ καλυθάκι, κι' αὐτὸ χάλασμα! Ἐδῶ κατεργαριά δὲ χωροῦσε. Ἀπ' τὴ ρήμαξη ἔβγαине τὸ στοιχειό, καὶ στὴ ρήμαξη πῆγαине. Μὰ οἱ χωριανοὶ θὰ τὸ πίστευαν κι' ἂν πῆγαине ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι. Οἱ χωριανοὶ ἔτρεμαν, ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους, ἔβαζαν φιλαχτά, σημάδευαν τὸ δρόμο, τοὺς τοίχους, ὡς καὶ στὸ καλυθάκι μέσα διάβασαν τὸν ἐξορκισμό. Ὅλα τοῦ κάκου πῆγαν. Τὸ φάντασμα ἔβγαине κάθε βράδυ, καὶ κάθε βράδυ τὸ ἴδιο κακό.

Ἐλεπε δυὸ βδομάδες ὁ παλικαράς ὁ Θάνος ἀπ' τὸ χωριό. Πῆγε νὰ ξεκάμη τὸν καρπὸ τοῦ στή χώρα. Γύρισε μὲ τὰ χρηματάκια του, καὶ μὲ μερικά ψόνια γιὰ τὸ καινούργιο του σπιτικό. Τριῶ μηνῶ γαμπρός ἦταν ὁ Θάνος, τοῖς μηνῶ νύφη κ' ἡ Δρόσω, ἡ ξαχουμένη ἡ Δρόσω, ποῦ δὲν ἦταν παλικάρι νὰ μὴν τὸ ξεωλάνη στὸν καιρὸ τῆς, ποῦ δὲν ἦταν μαριολιά ποῦ δὲν τὴ σοφίστηκε νὰ τὸ ξεωλάνη. Ὡς κ' αἶμα χύθηκε γιὰ τὸ χατιράκι τῆς. Εἶδε κ' ἔπαθε ὁ Θάνος ὡς ποῦ νὰ τὴν τραβῆξῃ ἀπ' τοῦ χαριτωμένου Ζανέτου τὰ νύχια. Σὰ θερὶ τὸν πάλαιψε τὸ Ζανέτο, τὸν ἔρριξε κάτω, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ τάξῃ πῶς δὲ θὰ ξελαγιάσῃ τὴ Δρόσω τοῦ πιά, μόνον θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ τὴν κἀνὴ δική του.

— Καὶ τᾶκουσε δὲ γιὰ τὸ φάντασμα; Τοῦ λέει ἡ Δρόσω σὰν ἤρθε. Ἐγὼ τὸ ξέρω τί πάθαινα μοναχὴ μου δῶ μέσα, σὰν ἔτριζαν οἱ πόρτες τῆς θειᾶ Μαροῦς.

Καὶ τοῦ δηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία.

Ὁ Θάνος τᾶκουγε, κ' ἔκανε τὸ σταυρὸ του. — Νὰ πᾶς ὁ ἴδιος ἀπόψε καὶ νὰ τὸ δῆς, πρὶ νὰ κατεβῆς στὴν ταβέρνα. Ὅλος ὁ κόσμος ἀνεβαίνει ἀπάνω στὴν Τάμπια καὶ τὸ κυττάζει ἀπὸ μακροῦ μακροῦ.

Καὶ βγήκε ὁ Θάνος μὲ τὸ σκοπὸ νὰ πᾶν νὰ δῇ τὸ στοιχειό, πρὶ νὰ κατεβῇ στὴν ταβέρνα.

Καὶ βγαίνοντας ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά στῆς θειᾶ Μαροῦς τὸ ρημόσπιτο. Ἦταν δυὸ πόρτες παρακάτω. Τοῦρθε νάμπη μέσα, ἔπειτα κρώσε τὸ αἶμά του, καὶ τράβηξε πρὸς τὴν Τάμπια. Καὶ συλλογιούνταν πῶς πρέπει νὰ φράξῃ καὶ τὸ πορτὶ ποῦ ἀνοίγε ἀπ' τὸ περιβόλι τοῦ μέσα στὴν πισινὴ αὐλὴ τῆς κυρᾶ Μαροῦς, νὰ μὴν τύχῃ κ' ἔμπη τὸ φάντασμα καὶ στὸ σπίτι του.

Περίμενε πάνω στὴν Τάμπια ὡς μισὴν ὥρα μὲ τοὺς ἄλλους γειτόνους.

— Νὰ το, φώναξε ἓνας, τὴν ὥρα ποῦ πρόβαλε τὸ στοιχειό, καὶ σκάλονε τὸν τοῖχο κ' ἔμπαινε μέσα στὸ Κοιμητήριον, ἴσια κάτω ἀπ' τὴν ἀψηλὴ Τάμπια.

Ἐνα κρυφὸ μουρμουρητὸ πέρασε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα. Μουρμουρητὸ τρομάρας καὶ φόβου. Ὁ Θάνος, μήτε μιλιὰ.

— Εἶνε ἡ πρώτη βραδυὰ σου, τοῦ λέει ἓνας πλαγινός, καὶ παρατρέμαξες. Ἐτοί ἤμαστε κ' ἐμεῖς τὴν πρώτη βραδυὰ ποῦ τῶδαμε.

— Ἐγὼ νὰ τρομάξω; κάνει ὁ Θάνος. Νὰ μὴ μὲ λὲν Θάνο, ἂν δὲν πάγω κοντὰ του.

Καὶ παίρνει τὸν κατήφορο, καὶ σὲ μιὰ στιγμή βρίσκεται μέσα στὸ κοιμητήριον.

Ἦταν σὰ μεθυσμένος. Δὲν καλοῦξερε τί ἔκανε. Ἰσια πρὸς τὸ ξυλοκοῦρῶτο τράβηξε. Ἰσια στὸ καλυθάκι, πρὸς τὸ σαβανωμένο στοιχειό. Ἀξαῦνα τὸ φάντασμα γυρίζει καὶ βλέπει, καὶ πιάνει τὸ τρέξιμο! Τρέχει καὶ πηγαίνει πρὸς τὸν ἀντικρινὸ τοῖχο. Τρέχει κι' αὐτὸς πρὸς τὸν τοῖχο καὶ τοῦ κόβει τὸ δρόμο. Τὸ φάντασμα τότες γυρίζει καὶ ξανακινᾷ πρὸς τὸ καλυθάκι, μὰ τρέχοντας πιάνεται τὸ σεντόνι τοῦ ἀπὸ κάτι τις κοντὰ σ' ἓναν τάφο, καὶ στρώνεται χάμου τὸ φάντασμα! Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ πῆδηξαν κι' ἄλλοι δύο τρεῖς ποῦ πῆραν θάρρος, νὰ βοηθήσουν τὸ Θάνο. Ὁ Θάνος ὅμως βοήθεια δὲν ἤθελε. Εἶχε μπροστά του ξαπλωμένη, χτυπημένη καὶ ντροπιασμένη, — τὴ Δρόσω του!

Κ' ἐκεῖ ποῦ τὴν ἔβλεπε σαστισμένος, πηδᾷ κ' ἓνας ἄλλος μὲς ἀπ' τὸ καλυθάκι, καὶ γίνεται ἄφαντος στὸ σκοτάδι.

Αὐτὸ τὸ δεύτερο φάντασμα ξεγύμνωσε τὴν ἀλήθεια. Ποὺς ἄλλος μποροῦσε νὰ προσμένῃ τὴ Δρόσω παρὰ ὁ Ζανέτος!

— Ἐνα γαιδούρι, ἓνα γαιδούρι, παιδιὰ, κ' εἶνε ἡ ἀτιμὴ ἡ γυναῖκά μου! φωνάζει ὁ Θάνος.

Δὲν ἔργησε νὰ βρεθῇ τὸ γαιδούρι. Παίρνει ὁ Θάνος τὸ μισόγυμνο φάντασμα, τὸ καθίζει καὶ τὸ δένει στὸ γαιδουράκι, καὶ μὲ ἀναμμένα φανάκια, κι' ὅλο τὸ χωριὸ ἀπὸ πίσω, κατεβαίν' ἡ παράταξη κάτω στὴν ἀγορά, περνοῦ ἀπ' τοὺς μεγαλύτερους δρόμους, καὶ σὰν ἤρθαν σὲ μιὰ φτωχικὴ γειτονιά, κατεβάζει ὁ Θάνος τὴν καταφρονημένη τοῦ Δρόσω καὶ τὴν παραδίνει στὴν ἔρημν μάνη τῆς.

ΤΑΣΟΣ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΟΣ